

KOŹŁĄTKO (6) sb n

-ź- (4), -z- (2).

Oba o prawdopodobnie jasne (tak w koźlę oraz w -ko).

sg A koźlątko (3). ◇ pl N koźlątka (2). ◇ A koźlątka (1).

Sł stp brak, Cn s.v. koźlę, Linde XVIII w.

Dem. od „koźlę” ‘młody kozioł lub młoda koza’, niekiedy w funkcji hipokor.; caprigenum genus, haedillus, haedulus Cn (6) : á pás koźlątká twoie [pasce hoedos tuos]/ przy bndkách páfterfkich Leop Cant 1/7, Iudic 15/1; BibRadz Tob 2/14; RejZwierc [193]v.

W połączeniu szeregowym (1): Przechodziłz sie záfię do śadkow swoich/ [...] áno rybki śkaczą/ áno iągniątká koźlątká igráią RejZwierc 172v.

W porównaniu (1): bądźcie iáko koźlątká [quasi haedi] przed trzodą. Leop Ier 50/8.

TZ